

РЕШЕНИЕ

№ 33466

гр. София, 26.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **218** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на „Мевсин Текстил Санайи ве Тиджарет Лимитед Ширкети“ ООД, ЕИК [ЕГН], със седалище и адрес на управление: Република Т., I., S. M.. B. Cad. № 48/1, Fatih, представлявано от Я. А., чрез адв. А. Х. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0324-000209/08.12.2025 г., издадена от Началник група към ОДМВР – В., РУ – П., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на дружеството е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил „Порше К.“, с рег. № 34 ER0336, за срок от шест месеца.
В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят сочи, че процесната заповед не съдържа необходимите мотиви, въз основа на които да се установи волята на административния орган и фактическите и правните основания за прилагане на принудителната административна мярка. В жалбата се поддържа още, че процесната ЗППАМ е издадена само на български език, като собственикът на автомобила и неговият представител не владеят български език, поради което не са могли да разберат какво нарушение им се вменява и каква защита следва да организират. Излагат се доводи, че по този начин е било нарушено правото им на защита. Посочва се също, че по делото следва да бъде установено наличието на свидетелство за управление на МПС на водача О. И. И., включително чрез извършване на необходимите проверки от компетентните органи. Прави се искане за отмяна на оспорената ЗППАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Началник група към ОДМВР – В., РУ – П., редовно призован, не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание.

Административен съд – София-град, III отделение, 36-ти състав, след като обсъди доводите на жалбоподателя, събраните по делото доказателства и извърши проверка на оспорения административен акт съобразно правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0324-000209/08.12.2025 г. Началникът на група към ОДМВР – В., РУ – П. – П. В. П., упълномощен със Заповед № 3653-7399/04.09.2025 г., е приложил по отношение на „Мевсин Текстил Санайи ве Тиджарет Лимитед Ширкети“ ООД, с ЕИК [ЕГН], принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на лек автомобил „Порше К.“ с рег. № 34 ER0336 за срок от шест месеца.

Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочен съставеният АУАН серия GA, бланка № 4287110, против О. И. И., ЕГН [ЕГН], за това, че на 05.12.2025 г. около 04:01 часа в [населено място], по [улица]срещу дом № 135, в посока [населено място], управлявал лек автомобил „Порше К.“ с рег. № 34 ER0336, собственост на „Mevsim T. S. ve T. L. S.“, без да е правоспособен водач.

В ЗППАМ административният орган изрично е посочил, че с оглед установеното с АУАН са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление.

В изпълнение на заповедта са отнети свидетелството за регистрация на МПС № GV 851052, както и два броя регистрационни табели с рег. № 34 ER0336.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорената ЗППАМ, включително АУАН серия GA, бланка № 4287110, процесната ЗППАМ и доказателства относно компетентността на административния орган.

С оглед изясняване на спорния по делото въпрос относно наличието на валидно свидетелство за управление на МПС на водача О. И. И. административният орган е извършил последващи проверки чрез компетентните структури на МВР. От писмо на Главна дирекция „Национална полиция“, отдел „Пътна полиция“, с рег. № 286р-25705/27.04.2026 г., се установява, че при извършена справка в мрежата за автоматизиран обмен на данни за СУМПС „EUCARIS-RESPER“ не се е установило на О. И. И. да е издавано свидетелство за управление на МПС от държава – членка на Европейския съюз.

От представеното писмо на Министерство на вътрешните работи, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, Дипломатическо представителство на Република България в Република Т., с рег. № TR-300/22.05.2026 г., се установява, че във връзка с отправено запитване относно турско свидетелство за управление на МПС на О. И. И. е получен отговор от Турската национална полиция, съгласно който при извършена проверка от Генерална дирекция „Гражданска регистрация и гражданство“ към МВР на Република Т., въз основа на предоставените данни за посоченото лице, не е открит запис.

Същите обстоятелства са удостоверени и с писмото на РУ – П. до съда, с което административният орган е уведомил съда за предприетите проверки и за получения отговор от турските компетентни органи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на

оспорения административен акт, като проверява не само посочените от жалбоподателя основания, но и всички основания по чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, чийто права и законни интереси са засегнати от приложената ПАМ, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат предвидените в закона принудителни административни мерки. Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което управлява без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или е налице някое от останалите законово предвидени обстоятелства.

По своята правна същност ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП представлява превантивна административна мярка, насочена към осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. При наличие на законовите предпоставки административният орган действа при условията на обвързана компетентност, поради което не разполага с възможност по целесъобразност да преценява дали да приложи мярката.

На първо място, следва да бъде извършена проверка относно компетентността на издателя на оспорената заповед. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от П. В. П. – Началник група към ОДМВР – В., РУ – П., като в самата заповед изрично е посочено, че същият е упълномощен със Заповед № 3653-7399/04.09.2025 г. Следователно по делото са налице данни за компетентността на издателя на оспорения административен акт, поради което не е налице основанието за отмяна по чл. 146, т. 1 от АПК.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Неоснователно е и възражението за липса на мотиви на оспорената заповед.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП се прилага с мотивирана заповед. Изискването за мотивираност на административния акт е изпълнено, когато от съдържанието му може да се установи какви са фактическите обстоятелства, приети от органа за установени, коя е приложимата правна норма и каква е връзката между установените факти и приложената мярка.

В случая процесната ЗППАМ съдържа както фактическо, така и правно основание за издаването си. В нея е посочено конкретното лице – О. И. И., посочена е датата и часът на извършената проверка, мястото на нарушението, посоката на движение, марката и моделът на автомобила, регистрационният му номер, собственикът на автомобила, както и обстоятелството, че водачът е управлявал МПС без да е правоспособен водач. Изрично е посочен и АУАН серия ГА, бланка № 4287110, въз основа на който административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Посочена е и самата правна последица – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от шест месеца.

При това положение от съдържанието на заповедта напълно ясно се установяват причините, поради които административният орган е приложил ПАМ, поради което не може да се приеме, че заповедта съдържа единствено разпоредителна част и не позволява да се разбере волята на органа. Обстоятелството, че административният орган се е позовал и на съставения АУАН, не води до липса на мотиви, доколкото в заповедта са възпроизведени съществените фактически

обстоятелства, на които се основава приложената мярка.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

От представените по делото доказателства се установява, че процесният лек автомобил „Порше К.“ с рег. № 34 ER0336 е собственост на жалбоподателя „Мевсин Текстил Санайи ве Тиджарет Лимитед Ширкети“ ООД. Установява се също, че на 05.12.2025 г. автомобилът е бил управляван от О. И. И..

Спорният по делото въпрос е дали към момента на управлението на автомобила водачът е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС, с което да е бил правоспособен да управлява съответното превозно средство.

Съгласно чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен в предвидените от закона случаи. Правоспособността на водача е свързана с притежаването на съответно свидетелство за управление и с наличието на предпоставките, при които същото се признава като валидно на територията на Република България.

В случая административният орган е приел, че водачът е неспособен. Този извод не се опровергава от доказателствата, събрани в хода на съдебното производство.

Напротив, след издаването на ЗППАМ са извършени допълнителни проверки именно по отношение на наличието на свидетелство за управление на МПС на О. И. И.. От справката на ГДНП, отдел „Пътна полиция“, се установява, че в мрежата „EUCARIS-RESPER“ не е установено на посоченото лице да е издавано свидетелство за управление на МПС от държава – членка на Европейския съюз.

Отделно от това, във връзка с твърдението и необходимостта от проверка относно евентуално турско свидетелство за управление, е извършено запитване чрез Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ и дипломатическото представителство на Република България в Република Т.. От получената информация от Турската национална полиция е видно, че при извършената проверка въз основа на предоставените данни за О. И. И. не е открит запис.

Следователно по делото не е представено доказателство, от което да се установява, че към датата на проверката – 05.12.2025 г., О. И. И. е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС, което да му дава право да управлява процесния автомобил на територията на Република България. Напротив, извършените проверки от компетентните органи не установяват наличието на такова свидетелство.

При това положение съдът приема за установено наличието на фактическата предпоставка, въз основа на която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – процесният автомобил, собственост на жалбоподателя, е бил управляван от лице, което не е установено да притежава необходимата правоспособност.

Следва да се подчертае, че за приложението на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП не е необходимо собственикът на ППС да е извършил лично административното нарушение. Законът изрично предвижда възможност за прекратяване на регистрацията и когато ППС, собственост на съответното лице, е управлявано от друго лице, за което са налице законово предвидените предпоставки.

ПАМ е насочена именно към преустановяване и предотвратяване на опасността от бъдещо използване на автомобила при управление от неспособен водач. Поради това релевантно за приложението ѝ е обективното наличие на законовите предпоставки, а не въпросът за личната вина на собственика или за ангажирането на административнонаказателната му отговорност.

В този смисъл неоснователно е и позоваването в жалбата на превантивния характер на ПАМ.

Именно превантивният характер на мярката обосновава приложението ѝ при наличие на предпоставките по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Принудителната административна мярка не представлява административно наказание и не предполага установяване на вина на собственика на автомобила по реда на ЗАНН. Целта ѝ е различна – да се предотврати използването на конкретното ППС по начин, създаващ опасност за безопасността на движението.

Неоснователно е и възражението за нарушение на правото на защита поради това, че процесната ЗППАМ е издадена на български език.

На първо място, следва да се посочи, че изискването за мотивираност на административния акт и изискването за езика, на който той е съставен, са различни въпроси. Обстоятелството, че адресатът е чуждестранно юридическо лице, само по себе си не води до нищожност или незаконосъобразност на издадения административен акт.

В конкретния случай жалбоподателят не сочи, нито представя доказателства, от които да се установи, че поради езиковата форма на заповедта е бил лишен от реална възможност да упражни правото си на съдебна защита. Напротив, заповедта е оспорена пред компетентния административен съд чрез адвокат, като в жалбата са изложени конкретни възражения както относно фактическите основания за прилагане на мярката, така и относно материалната и процесуалната законосъобразност на акта.

Следователно не може да се приеме, че твърдяното обстоятелство относно езика на заповедта е довело до такова съществено ограничаване на правото на защита, което да обуславя отмяна на административния акт.

Освен това, самият жалбоподател е бил в състояние да изложи подробно твърденията си относно съдържанието на заповедта, да посочи конкретните факти, които оспорва, и да ангажира доказателства в подкрепа на тезата си. Поради това липсва причинно-следствена връзка между посоченото от жалбоподателя обстоятелство и твърдяното нарушение на правото му на защита.

Не може да се приеме и че липсата на представен по делото превод на процесната ЗППАМ сама по себе си води до незаконосъобразност на административния акт. Дори да се приеме, че на жалбоподателя е било необходимо съдействие за разбиране на съдържанието на акта, това не засяга наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ и не води автоматично до отмяна на заповедта.

Съдът намира за неоснователно и възражението, че административният орган не е изяснил всички относими факти и обстоятелства по случая. Видно от представената административна преписка, органът е разполагал с АУАН, в който са отразени конкретните данни относно управлението на автомобила от О. И. И., както и относно собствеността на автомобила. В рамките на съдебното производство, поради поставения от жалбоподателя въпрос относно правоспособността на водача, са извършени и допълнителни проверки чрез компетентните структури на МВР и турските компетентни органи.

При това положение не е налице нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, което да е от естество да обоснове отмяна на процесната заповед.

Неоснователно е и искането за отмяна на ЗППАМ поради липса на достатъчно доказателства за неспособността на водача. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В случая тези обстоятелства са установени посредством административната преписка и приобщените в съдебното производство доказателства.

АУАН удостоверява извършената от контролните органи проверка и установеното при нея обстоятелство относно управлението на автомобила от О. И. И. без необходимата

правоспособност. Допълнително извършените справки не опровергават този извод, а напротив – не установяват наличие на издадено на лицето свидетелство за управление от държава – членка на ЕС, а при отправеното запитване до турските компетентни органи не е открит запис за посоченото лице.

Следователно не е налице доказателство, което да опровергава фактическите констатации, въз основа на които е издадена процесната ЗППАМ.

Съдът намира, че в случая е спазена и целта на закона. Приложената мярка е предвидена именно за случаите, при които собствено на определено лице ППС е управлявано от неправопособен водач. Чрез прекратяване на регистрацията за определен от закона срок се препятства непосредствената възможност автомобилът да бъде използван в движението по пътищата при същите предпоставки, като по този начин се осигурява безопасността на движението и се предотвратяват бъдещи нарушения.

Не е налице и нарушение на принципа на съразмерност. В заповедта е определен минималният предвиден срок за приложението на мярката – шест месеца. Поради това административният орган не е наложил мярката за по-дълъг срок, а е определил именно минималната продължителност, предвидена от закона.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 36-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Мевсин Текстил Санайи ве Тиджарет Лимитед Ширкети“ ООД, с ЕИК [ЕГН], представлявано от Я. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0324-000209/08.12.2025 г., издадена от Началник група към ОДМВР – В., РУ – П., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. на дружеството е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на лек автомобил за срок от шест месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: